

coulisse

het nieuwe tijdschrift van cultuurcentrum Hasselt

CCHA.BE • SEPTEMBER 2019 – N° 2

coulisse

verschijnt 2x per jaar
en is een uitgave van

CULTUURCENTRUM HASSELT

Kunstlaan 5, 3500 Hasselt
+32 11 22 99 31, info@ccha.be
info & tickets: +32 11 22 99 33
kaartverkoop@ccha.be

CCHA.BE

REDACTIE Gerhard Verfaillie, Laurent Pitsi,
Beatrice Henckaerts, Riet Jaeken, Kristien
Picard & Inge Houben VORMGEVING
Monique Rutten & Ludovic Driessen

COVER Wouter Dewit -
CCHA artist in residence
HOMEWORK C33

© Renaat Nijs

Tijdens het seizoen 2019-
2020 is **WOUTER DEWIT**
onze eerste muzikale artist
in residence. Hij zal
repeteren en dingen
uitproberen in CCHA met
het oog op het nieuwe
album *here*. Maar vooral
ook: hij duikt een heel
seizoen lang op in onze
programmering (zie ook
pagina 4).

BIJGEBOEKT JOEP BEVING, MAARTEN VOS & ECHO COLLECTIVE

SEIZOENSSTART
vr 27 sep 2019

Joep Beving staat in
het rijtje van meest
populaire (post)klassieke
componisten tussen Nils
Frahm, Ólafur Arnalds
en Max Richter. Mis dit
openingsconcert van het
nieuwe seizoen niet!

© Rahi Rezvani

WOORDENWISSEL

In ieder nummer van **coulisse** geeft CCHA
deze ruimte aan een persoon met een mening.

Deze editie geven we graag het woord
aan dichter, prozaïst en essayist **Luuk Gruwez**.

APPLAUS

Het heeft lang geduurd eer het mij begon
te dagen dat liefhebben en bewonderen
geen synoniemen van elkaar zijn.
Wellicht omdat ik ben grootgebracht
in een provincie waar meer dan elders
de oekaze gold dat liefde moet worden
verdiend middels een prestatie die
klinkende bewondering afdwingt. Pas uit
het ei probeerde ik al versjes te schrijven
met enkel dit als discutabel oogmerk:
de verovering van harten. Ik herinner me
sommige van mijn regels. Zij kwamen
erop neer dat ik een hele wereld nodig
had om te worden liefgehad. Misschien
dat ieder kind, zowat na het peuterdom,
begint als Narcissus, vervolgens even een
hekel aan zichzelf krijgt en zich later in
het fraaiste geval boetvaardig realiseert
helaas niet de belangrijkste inwoner van
de wereld te zijn.
Toch blijft die nood aan bewondering en
aan een forse schouderklop, verwarbaar
met liefde, bepaaldelijk bij acteurs,
schrijvers, musici, kunstenaars in het
algemeen, nogal lang overeind. Men leze
er Milan Kundera op na, die pretendeert
dat de meeste mannen, verplicht te
kiezen tussen de mogelijkheid om met
een alom gefêteerde actrice naar bed
te gaan of met haar in het openbaar te
worden gezien, voor dit laatste zouden
opteren. Ik moet berouwvol toegeven
dat ook ik wel eens tot die mensensoort
heb behoord.
De realisatie van liefde vindt vaak vrij
intiem en zonder toeschouwers plaats,
eerst met een nu eens verblijdende,

dan weer melancholieke verblindheid,
later met het besef dat ook een ridder
wel eens van zijn witte paard valt, ten
aanschuwe waarvan de aanbiedene
een ontnuchterende scheet laat.
Bewondering is daarentegen behoorlijk
exhibitionistisch en afhankelijk van
zo hoorbaar mogelijk applaus. Zowel
voor liefde als voor bewondering ben
ik gevoelig, ijdel als ik ben, maar ik ben
niet op beide even trots. Het liefst zou
ik bemind willen worden om wat ik niet
doe: om het vers dat ik niet schrijf, om
de prinses die ik niet van de brandstapel
red, om mijn algehele onaanzienlijkheid,
kortom, om het simpele feit dat ik besta.
Maar altijd ligt daar weer de bewondering
klaar, benen wijd open, nerveus wachtend
op luidruchtige bevrediging.
Toch kan applaus ontroeren. Zelfs
tijdens een simpele uitvaart gebeurt
het tegenwoordig dat je erop wordt
vergast. Hoezo? Heb je dan misschien
iets speciaals verricht? Ja: geleefd!
Volstaat dat niet? Ik heb een melomaan
gekend die tot tranen toe geroerd was
bij het applaus dat volgde op, pakweg,
het *Requiem* van Gabriel Fauré, waarvan
de muziek hem nochtans niet merkbaar
had aangegrepen. Applaus is de
veruitwendiging van kippenvel.
En kippenvel, heb ik ooit geschreven,
is de braille van de erotiek. Waardoor,
per slot, liefde en bewondering toch
elkaars incestueuze broertje en zusje
zijn en zweren altijd bij elkaar te blijven.

© Stephan Vanfleteren

Els Roobroeck & Mette Möller Overgaard

Vince Virr

Erki de Vries (r)

TUSSENDEUR

Krokusfestival neemt deel aan het door Creative Europe gesteunde project PUSH+. Na een intens labo in Edinburgh (januari 2019) kwamen vier makers in juni naar HET LAB, onze residentiële werkplek. Twee weken lang werkten **Mette Möller Overgaard** (Denemarken), **Vince Virr** (Schotland), **Ilke Teerlinck** en **Els Roobroeck** (België) aan *Happy feet*, een work-in-progress over T(HUIS) en wat dit voor kinderen kan betekenen. Ze kregen ondersteuning van dramaturg **Gerhard Verfaillie** en beeldend kunstenaar **Erki de Vries**. Het viertal gaf workshops aan kinderen en speelde ook een try-out voor kinderen uit het basisonderwijs (met dank aan Stedelijke Basisschool Kuringen en GO! Basisschool het Kleine Atheneum Hasselt). © Pauline Poelmans

repetitie

repetitie

workshop

try-out

Gerhard Verfaillie (r)

Ilke Teerlinck

try-out

BLIND/DATE

gesprekken met inspirerende mensen

tekst An Olaerts

foto's Renaat Nijs

"Ik was destijds de ufo van de school omdat ik naar Bach luisterde."

Wouter Dewit & Julien Libeer

Wouter Dewit en Julien Libeer drukken beiden hun stempel op ons programma 2019-2020, met respectievelijk 5 en 7 passages in CCHA.

Ze spelen allebei piano. Julien Libeer reist de wereld rond met een klassiek repertoire. De composities van Wouter Dewit worden massaal beluisterd op Spotify. De ene spreekt zoals hij speelt: vingervlug. De tweede is trager, wikt en weegt zijn woorden. Maar hun grondtoon zegt hetzelfde: zonder muziek willen ze niet bestaan.

La durée van Wouter Dewit is een hit op Spotify en werd meer dan 17 miljoen keer gestreamd. De melancholische arrangementen van zijn debuutplaat *still* maakten van Dewit één

van de meest populaire componisten op het muziekplatform. Inmiddels is zijn tweede album klaar, met daaraan vastgeklonken een tournee.

Wouter Dewit is eerst op de afspraak. Hij zit onopvallend aan een tafeltje, een beetje ongemakkelijk misschien. De babbel is niet vlot. Hij is voorzichtig. Ok, voor het dubbelgesprek met Julien Libeer. Maar is het niet gênant? En als het dat niet is, dan is het op zijn minst verbazend. Toch? "Ik ben geen professional. Ik ben leraar Engels" zegt hij. "Ik heb een vrouw en drie kinderen. Mijn piano staat in de woonkamer. Die zal er altijd zijn. Maar je mag me in geen geval met Julien Libeer vergelijken. Hij is een zeer goede pianist. Hij speelt in een andere divisie. Hij doet

"Is het niet gênant? Libeer speelt in een andere divisie. Hij doet internationaal aan topsport"

internationaal aan topsport. Drie uur klassiek repertoire uit het hoofd studeren, om in één weekend te vertolken voor een publiek! Weet je wat dat is? Niet normaal."

André Rieu & Richard Clayderman

Julien Libeer staat intussen aan een verkeerd tafeltje te draaien. Zijn krullen zitten vastgebonden in een staartje, waardoor Wouter Dewit twijfelt. "Is hij het? Ik kén hem alleen van naam en van een foto." We zwaaien naar de andere kant van het café. Julien Libeer en Wouter Dewit

maken kennis. Er is weinig tijd en het verschil tussen beiden is volgens Wouter Dewit enorm. Julien Libeer moet stipt op de trein naar Luik zitten om daarna door te reizen naar Amsterdam. Maar aan het zogenaamde verschil met Wouter Dewit besteedt hij geen aandacht. Het duurt niet lang of de twee gaan helemaal op in een muzikantengesprek. Julien Libeer stelt enigszins laconiek vast: "Wij hebben andere temperamenten. Maar we hebben muziek gemeenschappelijk. En muziek is nu eenmaal niet van het minste." Het gaat over André Rieu, over Richard Clayderman, over gimmicks in de muziek en sentimentele trukendozen. Julien Libeer: "Muziek moet een beetje zijn zoals driebanden. Als een muzikant de bal direct in het gat speelt, gaat het mis.

Het is geen snobisme om zoiets te zeggen over André Rieu. Hij heeft zeker zijn verdienste. Maar wat hij doet is helemaal wat anders dan Beethoven door de Berliner Philharmoniker." Wouter knikt en grijnst: "Mijn violist komt van bij Rieu." En ze gaan weer verder. Ludovico Einaudi is suikerzoet. Nils Frahm is een aanrader. "Voor veel jonge mensen is hij een ingang naar klassieke muziek." Daar zijn ze het over eens. Daarnaast zijn er nog hun grootouders. Julien Libeer leerde piano spelen op het instrument van zijn grootmoeder. Werd naar zijn overgrootvader genoemd. Die speelde meerdere instrumenten. De grootvader van Wouter Dewit heette Marcel Dewit. "Hij was pianist. Mijn vader mocht geen muziek studeren van thuis. Zijn oudere broer had zijn pianolessen niet ernstig genoeg genomen. (lacht) Maar mijn vader speelt alles na van de radio, met vreemde grepen en veel zwarte toetsen."

Requiem in het bos

De muzikanten hebben nooit eerder met elkaar gepraat, maar ontwijken

de grote emotie niet. "Interviews hebben nochtans altijd een obligate leukigheid," lacht Julien Libeer. Wouter Dewit knikt: "Het verhaal voor de lezer komt op de eerste plaats. Daarom gaat het in de krant en op de radio meestal niet om de muziek. Ik begrijp dat, maar toen het me overkwam, was het toch even wennen." Libeer: "Wie had je liggen dan?" Dewit lacht: "Nu

"Nils Frahm is een aanrader. Voor veel jonge mensen is hij een ingang naar klassieke muziek."

klinkt het of de pers me heeft opgejaagd als wild! Zo erg was het niet. Ik stond in de krant over de streams op Spotify. En ineens wilde iedereen het over de centen hebben. Ik had op voorhand gezegd dat ik het niet wilde vertellen, maar er werd flink aangedrongen. Of het bedrag te vergelijken was met een tweedehandsauto? Was het iets tussen 10 en 20.000 euro dan? Tja, en

op zeker moment heb ik de grootorde bevestigd. (lacht) Ik was toch blij dat de dag voorbij was."

Libeer weer: "Interviews geven is geen kunst, maar ons vak is niet de business van de media. Het heeft geen zin om erover te klagen. De truc is om in twee zinnen terug te gaan naar iets dat je écht wil vertellen. Al herinner ik me een interview met Musique3, naar aanleiding van een album met sonates van Beethoven. Ik heb het toen 20 minuten moeten hebben over de rolkraagtrui die ik droeg op de hoes. Op de duur wilde ik ook wel eens een vraag beantwoorden over de productie of de muziek op het album."

Wouter Dewit: "Nochtans is de interesse voor muziek groot. Nooit eerder gingen zoveel mensen naar klassieke concerten en toch heeft muziek een deel van haar impact verloren."

Libeer vult aan: "De klassieke cultuur is versplinterd. Er wordt zelfs betwijfeld of er wel een canon bestaat. Ik was destijds de ufo van de school omdat ik naar Bach luisterde." (lacht) "En ik heb de beste jeugdhervormingen aan

het *Requiem* van Mozart, dat we zongen met het zangkoor," bekent Wouter Dewit. "Ik moet een jaar of twaalf zijn geweest toen we met het koor op reis gingen naar Duitsland. We oefenden de hele dag. Maar ook na de repetities gingen we verder. We maakten een wandeling in de pauze en zongen het *Requiem* in het bos. De mond van andere wandelaars viel vaak open van verbazing."

Bloopers van Rowan Atkinson

Ook Julien Libeer houdt van zingen en zangkoren. "Samen zingen voert je terug naar de oorspronkelijke sprankel van muziek", zegt hij. "Het brengt een oud instinct van cohesie naar boven." Wouter Dewit weet meteen wat hij bedoelt: "Ik heb dat met Bach. Luisteren naar Bach is voor mij hetzelfde als naar een vuur kijken. Het is iets wat de grottenmensen al deden. Muziek geeft je een gevoel van samenhang." Ik wil weten of ze zichzelf in een emotie kunnen musiceren. Het is geen goede vraag. "Als ik een emotie wil oproepen

Wouter Dewit & Julien Libeer

luister ik liever naar muziek van iemand anders. Het is een romantisch idee om te geloven dat muzikanten spelen voor hun eigen emotie." "Laat staan dat muziek therapie is," reageert Wouter Dewit. "Stel je voor dat ik therapeutisch piano zou spelen! Dan zou ik niet kunnen optreden omdat ik telkens vol zou schieten." Julien Libeer stelt het nog scherper: "Een emotie vertolken is niet hetzelfde als een emotie voelen. Het doet me denken aan Rowan Atkinson. Van *Blackadder* heeft hij vier reeksen gemaakt, samen goed voor 24 afleveringen. Maar bloopers van Atkinson bestaan niet. Het is niet omdat hij acteert in een grappige serie dat hij ooit buikpijn zou krijgen van zijn eigen slappe lach.

"Muziek is onverbiddelijk. Een noot ernaast is een noot ernaast. Het podium liegt niet."

Het ene heeft niets met het andere te maken. Als ik een muziekstuk 150 keer gespeeld heb, ken ik het van binnen en van buiten. Als ik het speel, zit ik zelfs niet meer in het moment. Ik denk de hele tijd aan wat gaat komen. Daarvoor moet je afstand nemen van de emotie. Daar de controle over hebben geeft me een gigantisch gevoel van vrijheid! Tegelijk maakt het me kwetsbaar. Een concert is een kunst die niet vastligt. Ik ben maar zo goed als mijn laatste concert, wat wil zeggen dat mijn allerlaagste niveau hoog genoeg moet zijn. Een live uitvoering voor publiek heeft het voordeel van magie. Het nadeel is dat je ook op je bek kunt gaan. Precies die breekbaarheid is het punt waarop je je als muzikant moet betonnen. Muziek is onverbiddelijk. Een noot ernaast is een noot ernaast. Het podium liegt niet."

Sentiment kapot

Om gelijkaardige redenen heeft Wouter Dewit eens een heel jaar geen piano meer gespeeld. "Reken maar dat muziek onverbiddelijk is," zegt hij.

"Ik deed maar alsof ik het goed kon, maar het was niet echt. Het was iets arrogants en ik voelde dat ik de muziek niet verdiende. Toen ben ik ermee gestopt."

"Ik zat lang geleden op een podium, in allerlei bandjes, op recepties van Unizo, op trouwfeesten... Het maakte niet uit, zolang ik maar kon optreden, soms 120 keer per jaar. En maar schnabbelen. En maar podiumervaring opdoen. Maar ik was niet eerlijk met mijn piano. Ik deed maar alsof ik het goed kon, maar het was niet echt. Het was iets arrogants en ik voelde dat ik de muziek niet verdiende. Toen ben ik ermee gestopt. Ik was bang om mijn hobby kwijt te raken. Piano moest er voor mij altijd zijn, in de eerste plaats omdat pianospelen relevant is voor mezelf. Ik ben een enorme fan

van Knausgård en zijn autobiografische zesluik *Mijn strijd*. Knausgård wilde heel graag schrijver zijn. Hij schroefde zijn ambitie op, maar het lukte niet. Zijn leven was niet boeiend genoeg. Tot hij het losliet. Voor *Mijn strijd* is hij in zijn eigen gevoelens gedoken, zonder schrik voor de gêne. Als het gênant wordt, weet ik dat ik iets op het spoor ben, heeft hij eens ergens gezegd. Dat is het. Ook als je muziek maakt."

Julien Libeer is enthousiast: "Bij superieure stand-up comedy heb je dat ook. Neem bijvoorbeeld de Franse comédienne Blanche Gardin, met *Je parle tout seule*. Ze daalt af in haar eigen neuroses, brengt ze op scène en de hele zaal denkt: Tiens, heeft zij dat ook? Ik dacht dat ik de enige was! Ik speel een repertoire van 400 jaar oud, maar het principe is hetzelfde. Ik heb ademruimte nodig om een stuk in mezelf op te nemen. Ik mag het niet forceren. Ik moet gewoon diep genoeg gaan totdat het me ontroert. Die intimiteit wil ik met maximale expressie delen met het publiek. Daarom speel ik zo graag piano. Muziek raakt aan wat al wat menselijk is. Het doet voelen wat we allemaal gemeenschappelijk hebben met elkaar. In een nocturne van Chopin is de emotie - hoe zal ik het zeggen - toegankelijker. Het gevaar bestaat dat je het sentiment kapot speelt. Bij Mozart en Haydn is die kans zo goed als onbestaand. Zij componeerden met het esthetisch ideaal voorop. Ze gingen voor transparantie, eenvoud en formele perfectie. Hoe ze daar alsnog iets persoonlijks mee hebben gedaan is geniaal. Zo geniaal dat er geen trukendoos voor bestaat."

"Mijn muziek is wat men - oh, ik hou er niet van - licht klassiek noemt. Neoklassiek is nog zo'n woord. Het is een genre dat me soms wringt. Omdat het alles op een hoop gooit. En omdat er zoveel bagger tussen zit."

namen overgebleven: Mozart en Haydn. Zij hebben superieure muziek gemaakt die zich doorheen de tijd ruimschoots heeft bewezen. Pas na WO II is er veel veranderd. Klassieke muziek met een hoge graad van complexiteit die toch een groot publiek bereikte bestaat amper nog. Klassieke muziek is totaal opgebroken. Tegenwoordig zijn er twee klassieke branches: een hele hermetische zoals bijvoorbeeld de Darmstadt-school en een minimalistische, waarvan Philip Glass een voortrekker is. Zij zijn de erfgenamen van de klassieke cultuur. Hopelijk maken ze de brug en slagen muzikanten zoals Nils Frahm en Max Richter erin om een groot publiek warm te maken voor klassieke muziek. Want ik geloof dat iemand zoals Maurice Ravel nu zelfs geen platencontract meer zou krijgen, laat staan een tournee langs culturele centra." (lacht)

Erfgenamen van klassiek

Het is wat met de sentimenten in de muziek. Ze moeten er zijn, maar juist genoeg. Het mag niet te oppervlakkig klinken. Het mag niet te diepgravend klinken. Wouter Dewit maakt er zich geregeld zorgen over. "Mijn muziek is wat men - oh, ik hou er niet van - licht klassiek noemt. Neoklassiek is nog zo'n woord. Het is een genre dat me soms wringt.

Omdat het alles op een hoop gooit. En omdat er zoveel bagger tussen zit," zegt hij. "De eenvoud van de muziek maakt dat je nogal snel op de emotie speelt. Dat is voor mij heel moeilijk. Makkelijke gevoelens zorgen voor veel slechte muziek. En de muziek complexer maken helpt ook niet. Want dan duik je expres heel diep in de techniek, wat een klassieke truc is. Je kunt die knepen wel gebruiken,

maar vertellen doe je er niks mee. Om dat te vermijden gooi ik heel veel weg. Verder probeer ik mijn muziek fris te houden door niet op papier te componeren. Ik zing alles voor."

Julien Libeer luistert geïnteresseerd en besluit dat hij het voordeel geniet van het klassiek repertoire. "Van de honderden componisten uit het classicisme tussen 1750 en 1800 zijn maar twee

Wouter Dewit o.a. di 3 dec, zo 26 jan & wo 27 mei, meer op ccha.be/wouterdewit
Julien Libeer o.a. di 26 nov, di 21 jan, vr 27 mrt & di 12 mei, meer op ccha.be/julienlibeer

SPRAAK WATER

STREAMING

naar woonzorgcentra

Dit seizoen streamen we twee matineevoorstellingen recht tot in een voor de gelegenheid feestelijk ingerichte salonkamer van drie woonzorgcentra. Op die manier willen we ook mensen voor wie het niet langer mogelijk is lijfelijk in onze zaal aanwezig te zijn, laten genieten van heerlijke matineeconcerten.

We gaan hiervoor in zee met het Diepenbeekse bedrijf Powerbox dat heel wat expertise opgebouwd heeft met livestreams.
powerboxofficial.be

- **25 nov 19:** *In de schaduw van Toon Hermans* door Herman Van Hove & Lissa Meyvis
- **27 apr 20:** *1958 EXPOSEd* door Along comes Mary

NIEUWE REFTER

Een 3-tal maanden geleden gingen de werken van start om van onze 47 jaar oude backstage met loges en artiestenfoyer alsook de kantoren van onze medewerkers een moderne en gezellige ruimte te maken voor collega's, bezoekers en uiteraard ook alle kunstenaars. Intussen biedt een schitterende nieuwe refter onze medewerkers de kans om tijdens de pauzes te genieten van alle rust en modern comfort. De ruimte werd smaakvol ingericht door onze eigen technici Erwin, Stijn en Mats.

Inhouding van de nieuwe refter

RARE JONGENS

• **KOPEREN KEES** is de naam van een merkteken aan de voorzijde van het podium. Het is voor theatertechnici het vaste referentiemeetpunt voor het plaatsen van decor, licht en geluid. Ondanks dat de naam doet vermoeden dat het merkteken van koper is gemaakt, is het meestal in messing uitgevoerd. Het dankt zijn naam aan de Nederlander Kees van der Wilk die de eerste technische inventarisaties heeft uitgevoerd.

Koperen Kees

Het merkteken bevindt zich standaard op het kruispunt van de middenlijn van het toneel en de denkbeeldige lijn die langs de achterzijde van de manteaus kan worden getrokken.

• **WILLEM-JANTJE** is een eenvoudig maar super handig bindrubbertje voor bekabeling, veelgebruikt in theaters. De originele Willem-Jantjes werden gemaakt van gebruikte autobinnenbanden. De band werd in reepjes gesneden en in een lus aan een rond houtje bevestigd. Allemaal handwerk, tussen de bedrijven door uitgevoerd door theatertechnici. De moderne, compleet in rubber uitgevoerde budget-variant voldoet ook prima.

Maar hoe komt het Willem-Jantje nu aan zijn naam? Het probleem was dat de bindrubbertjes van het reizend gezelschap om de haverklap verwisseld raakten met die van het ontvangende theater. Om de elastiekjes eenvoudig te kunnen scheiden, werden de houtjes gemerkt. Willem-Jan Verburg was in de jaren '90 technicus bij

Het originele Willem-Jantje

De modernere versie in rubber

de Nieuwe Rotterdamse Stadsschouwburg. Hij schreef z'n eigen naam op de houtjes van de bindrubbertjes die hij had gemaakt. Omdat het handig was om één markering te voeren kregen alle houtjes die in de Schouwburg moesten blijven de naam "Willem-Jan".

TWEE NIEUWE INLEIDERS BIJ ONZE VOORSTELLINGEN

Stijn Paredis & Katie Verstockt

Stijn Paredis

Enkele meppen op een triangel tijdens de *Negende symfonie* van Antonín Dvořák in een heus symfonisch orkest waren genoeg om me verliefd te laten worden op klassieke muziek.

Plots wilde ik geen

bioloog of historicus meer worden, maar klopte ik aan bij het conservatorium van Antwerpen waar ik in 2016 afstudeerde als slagwerker en dirigent. Nadien trok ik naar mijn geboortestad Leuven om er musicologie te studeren en begon ik in 2018 als 'huismusicoloog' bij het Antwerp Symphony Orchestra. Mijn vrije tijd gaat op aan dirigeren, het besturen van mijn kamermuziekensemble Dimlicht en het verzorgen van concertinleidingen. De belangrijkste les die ik tijdens mijn studietijd over kunstbeleving leerde was dat kennis de beleving intenser maakt. Om te weten waarom een muziekstuk zo grensverleggend is dat het 100 jaar later nog gespeeld wordt, moet je immers weten waar die grenzen lagen in de tijd waarin dat werk gecomponeerd werd. Precies dat probeer ik tijdens mijn inleidingen aan te bieden: een prettige stoomcursus voor de oren vooraleer de muziek erop losgelaten wordt.

Katie Verstockt

Mijn liefde voor dans startte bij Ann Sloomackers waar ik als puber dansles volgde. Rugproblemen deden me een andere richting uitgaan. Ik koos uiteindelijk voor psychologie en kwam in het onderwijs

terecht. Heerlijk. Tot het voorstel kwam om over dans te schrijven voor o.a. Knack en voor BRT radio. Voor ik het wist was ik officieel dansjournalist. Net op tijd om de opkomende 'Belgische golf' van de hedendaagse dans te zien ontstaan en te mogen ondersteunen. Ik zag ongeveer alles wat danste en begon voor internationale danstijdschriften te schrijven. Ik was (co-)auteur van boeken over dans en werkte voor kunstgalerijen in binnen- en buitenland. In 1993 mocht ik voorzitter zijn van de eerste adviesgroep voor dans bij het Vlaamse ministerie van Cultuur. Ik coachte jonge choreografen en verleende mijn medewerking aan projecten waar vooral hiphop/breakdance zich konden ontwikkelen. Ik was curator voor zowel dans als beeldende kunsten in kunstencentra in Frankrijk. Op uitnodiging van het internationaal theaterplatform Prospero werd ik de enige dansmedewerker voor hun research groep. Verschillende universiteiten, conservatoria en academies nodigden me uit om o.a. les te geven over dansgeschiedenis, theorie van beweging en danskostuumgeschiedenis. Ik doceer nog steeds dansgeschiedenis aan het Conservatorium van Antwerpen.

MEETING CCHA VRIJWILLIGERS

CCHA werkte afgelopen seizoen voor de eerste keer met een grote ploeg vrijwilligers. De hulp en het enthousiasme van deze toffe groep cultuurminnende duizendpoten is een enorme meerwaarde! Als dank voor zoveel (vrijwillige) tijd en inzet organiseerden we aan het einde van het seizoen een verwenmoment met een brunch en een rondleiding in het Hasseltse Modemuseum. Op naar een nieuw seizoen met dit geweldige team!

VER(S)GEZICHT

De technische ploeg van CCHA werd in maart aangevuld met theatertechicus **Ivo Steurs**. Ivo is geboren in Mortsel, maar de liefde bracht hem recent naar Hasselt. Na een opleiding tot schrijnwerker, focuste hij meer en meer op licht en geluid bij podiumvoorstellingen. Ivo deed jarenlange ervaring op in de Singel in Antwerpen. Welkom in het CCHA-team!

“Het vuur van de fotografie brandt altijd in mij.”

Malou Swinnen

Malou Swinnen portretteert tanguers in de expo *La cara del tango*

tekst Christof Rutten

foto Malou Swinnen © Reginald Tackoen

In sommige opzichten zou je de Hasseltse kunstenares-fotografe Malou Swinnen (74) een laatbloeier kunnen noemen. Pas op haar 35ste startte ze met fotografie. En ze was al in de 60 toen ze de tango begon te dansen. Beide passies vloeien in elkaar in de expo *La cara del tango*, of *Het gelaat van de tango*, in CCHA.

“Ik was 62 toen ik tango ben beginnen te dansen,” zegt ze, zoals altijd met die lach op haar gezicht. “Ik voelde dat ik iets met mijn lichaam moest doen. Vijf kilometer in een bos gaan joggen is niks voor mij. Ik had in Hasselt tanguers van dansclub Tango Brujo aan het werk gezien op het plein voor het stadhuis. Ik zag hoe twee mannen met elkaar dansten, fascinerend. Ik was al langer geboeid door de geschiedenis en de stijl van de tango. Er schuilt melancholie in de muziek. Dat is normaal als je weet dat de tango werd gedanst door mensen die afkomstig waren uit Spanje, Italië en Oost-Europa. Migranten op zoek naar een beter leven. De heimwee naar hun moederland hoor je nazinderen. De tango is ook een mix. De Europese migranten namen hun muziek en etnische kenmerken mee naar de gauchos, de Argentijnse cowboys, en de oorspronkelijke bevolking van Zuid-Amerika. Al die invloeden vloeien samen in hun gezichten en cultuur. En dan is er nog het feit dat de tango door mannen met elkaar werd gedanst als ze moesten wachten tot het bordeel openging. Ze oefenden dan alvast hun passen in.”

Wat voel jij als je de tango danst?

“Dat twee lichamen één worden. Je bent innig verbonden met je danspartner. Tango dansen is een emotionele en spirituele ervaring.”

En het theatrale? Het been dat omhoog zwaait...

“O, maar daar zit je fout. Dat zijn showelementen die pas later, in de loop der tijd, zijn toegevoegd. Typisch aan de tango zijn net de heel subtiele, kleine gebaren: de voet die een beetje naar links of rechts schuift, de armen van de vrouw rond de nek van de man. Er is enkel contact met het bovenlichaam, nooit daaronder.”

Hoe zit het met de relatie man-vrouw in de dans?

“Enerzijds is het heel traditioneel: de man is dominant, de vrouw volgt. Met subtiele bewegingen geeft de man de beweging aan. Maar anderzijds zijn er fracties van seconden dat de vrouw de man kan dwingen om háár te volgen. Er zit een paradox in de tango: de vrouw lijkt onderdanig, maar ze is het niet. Uiteindelijk is zij de baas.”

Waarmee we bij sterke vrouwen zijn aanbeland: een hoofdthema in jouw kunstfotografie.

“Ik heb geen dansende koppels gefotografeerd. Zoals altijd heb ik portretten van mensen gemaakt. De afgelopen tien jaar liet Tango Brujo elk jaar een koppel dansers uit Argentinië overvliegen om hier demonstraties te geven. Het zijn die mensen die ik telkens heb geportretteerd in mijn studio. Ook de mannen. Altijd perfect gekleed: pak en das, de zwarte haren met brillantine achterovergekamd. Ook de vrouwen zijn altijd prachtig uitgedost. Vooral de schoenen zijn belangrijk, maar die kan je niet zien op mijn foto's. Je ziet wel andere attributen: de kleding, de juwelen, de make-up... Maar de hoofdrol, zoals in al mijn werk, blijft het gelaat. Ook al hangt er soms een masker of sluier voor, dan nog wordt de kijker bij mijn foto's in het beeld gezogen door het gezicht. Bij de dansers zie je de fierheid in hun blik, de mix van hun afkomst, hun magnifieke houding en de bewustheid van hun lichaam.”

Opvallend: je fotografeert al even weer in zwart-wit.

“*La cara del tango* sluit aan bij *Personae*, de reeks portretten die ik maakte in 1995. Ook in zwart-wit. Ikzelf zie *Personae* als de belangrijkste fase in mijn oeuvre. Er is de periode voor die reeks, en de periode erna. Wat ik ervoor deed, leidde uiteindelijk tot *Personae*, wat erna kwam zijn aftakkingen van dat hoofdthema. Een andere reden waarom ik nu weer naar zwart-wit heb teruggegrepen is omdat het beter past bij de melancholie in de gezichten en in de dans.”

Vertel nog eens over je beginjaren. Hoe fotografie je in de ban kreeg?

"Ik ben afgestudeerd aan de Academie in Hasselt in 1984. Ik was toen nog leerkracht Nederlands, Engels en Duits. Ik volgde les bij René Borzée. De nadruk lag altijd op het artistieke. Ik deed geen fotografie om documentaires of reportages te maken. Nee, het ging erom mijn gevoel te vertalen naar beeld. Toen ik aan de opleiding begon, had ik nooit eerder een camera in mijn handen gehad. Maar eens betrokken hield het me dag en nacht in de ban. Ken je dat beeld bij verstokte rokers? Hoe ze de ene sigaret aansteken met de andere die bijna op is? Wel, zo gaat dat bij mij en fotografie. Ik heb me nooit iets aangetrokken van trends of wat al dan niet in de mode was. Maar het vuur is wel altijd blijven branden. Fotografie is mijn leven. Ik wist ook al meteen dat ik studiofotografie wilde doen. Landschappen waarin ik me alleen maar verloren voelde, wilde ik niet voor mijn lens hebben. Ik wil een intieme band hebben met de persoon die ik fotografeer, een connectie voelen. In de studio geef ik zelf heel subtiele aanwijzingen. En ik ben niet iemand die erop los klikt en dan één foto uitkiest. Ik denk dat ik perfect weet en aanvoel wanneer ik moet afdrucken: dit is hét moment."

Je was toen 'al' 35.

"Ja, ik heb die tijd nodig gehad om de stap te kunnen zetten. Het is via mijn grote liefde voor film dat ik bij fotografie ben beland. Ik zag beelden op het scherm die ik wilde 'vasthouden', maar dat ging natuurlijk niet. Toen ik begon te fotograferen wilde ik gewone mensen die je op straat ziet lopen of op café ziet zitten zo afbeelden dat ze eruitzagen als film- en rocksterren. In 1986 kreeg ik een prijs op Photokina in Keulen voor grote kleurenportretten die ik had gemaakt van jonge mensen en hun looks. Ik werkte met filters, iets wat toen niemand deed en nu in de mode is. Het was een nieuwe manier om nieuwe mensen te tonen."

Heb je dat artistieke van thuis meegekregen?

"Ik wist al op jonge leeftijd dat ik kunstenaar wilde worden. Mijn moeder had dat in zich. Ze zong, acteerde, schilderde... Maar het komt erop neer een keuze te maken en er voor te gaan. Mijn moeder heeft dat nooit kunnen doen toen ik bij haar opgroeide in Neerpelt."

Met alle respect: Neerpelt is een 'afgelegen' plek. Stimuleert zo'n locatie vanzelf tot extra creativiteit?

"Mja, bij mij was het vooral: ik moet hier weg (lacht). Al is het opmerkelijk hoeveel creatieve mensen uit Pelt afkomstig zijn hé: Raf Simons, Stijn Coninx, Stijn Meuris, Joke Emmers, Ann Salens... Als er een kans voorbijkomt, moet je ze grijpen. Dat is niet altijd de makkelijke weg."

Je zei eerder al dat je als vrouw soms niet altijd au sérieux werd genomen. Toen je met je portfolio ging aankloppen, kreeg je horen als "Gaaf u maar voor een vrouwenblaadje werken".

"Klopt. Financieel had ik het niet makkelijk als alleenstaande vrouw met twee kinderen. Ik had geen netwerk en wilde toch per se met kunst verder gaan. Ja, het was de moeilijke weg (lacht)."

Als sterke vrouw die sterke vrouwen fotografeert: hoe kijk je aan tegen de MeToo-beweging?

MEER EXPO?

zo 22 sep - zo 24 nov 19

- LISA DE BOECK & MARILÈNE COOLENS memymom
- KARIN BORGHOUTS Interludium
- HOMEWORK C33 & FRAME Without the first, the second will not be there. + All eyes

"Het is goed dat vrouwen opkomen tegen vrijpostigheid en alles wat veel verder gaat dan dat. Het is iets dat alle vrouwen kennen. Niet allemaal tot in het extreme toe natuurlijk, maar herkenbaar is het zonder twijfel. Maar de kleine dingetjes blijven fijn. Een beetje flirten mag. Of eens fluiten (lacht). Vorig jaar fietste ik in een mooi blauw jurkje op een zomerdag door Runkst. Ik voelde me goed en iemand riep: 'Wauw, je ziet er goed uit'. Wel, dat is toch heerlijk! (lacht) En vergeet ook niet: vrouwen kunnen ook manipuleren en mannen tot op een punt krijgen waar zij dat willen. Tja, we zitten complex in elkaar."

Nog één ding: hoe staat een kunstfotograaf tegenover het huidige tijdperk waarin we allemaal worden bedolven onder beeldlawines?

"Dat is zo, maar net omdat ik met mijn fotografie in de kunstwereld zit, voelt het voor mij anders aan. Eigenlijk kan iedereen tegenwoordig fotograferen, maar ik vind het fijn dat ik me in die lawine kan blijven onderscheiden."

Klopt: je weet meteen dat je met een foto van Malou Swinnen te maken hebt als je er eentje ziet.

"Ik heb een signatuur, ja. Het gelaat hé, waar we het al over hadden. En ook wel de presentatie: altijd ingekaderd, altijd glas: de enige barrière tussen de kijker en de persoon op het beeld. Glas als symbool voor die fragiele relatie, ook die tussen mij en de persoon die voor mijn lens staat in mijn studio."

La cara del tango **Malou Swinnen** — zo 22 sep t/m zo 24 nov 2019
opening expo: zo 22 sep 2019 om 15 u
di t/m vr van 10 tot 17 u, za & zo van 13 tot 17 u, gesloten vr 1 nov

PASSÉ COMPOSÉ

terugblik op memorabele voorstellingen
uit de rijke geschiedenis van CCHA

Dave Brubeck Quartet

vrijdag 14 november 2003

Jazzlegende David Warren (Dave) Brubeck was een Amerikaans jazzpianist en -componist. In 1951 richt hij, samen met saxofonist Paul Desmond, het Dave Brubeck Quartet op. Het Quartet experimenteerde vooral met ongebruikelijke maatsoorten in de jazz. Hun bekendste opname, *Take five* (1959), een compositie van Paul Desmond, maakt bijvoorbeeld gebruik van de 5/4-maat. Maar misschien ken je ook ander hits zoals *Unsquare dance* (1961), in 7/4-maat of *Blue rondo à la turk* (1959)?

Naast hun eigen geluid was het Dave Brubeck Quartet ook baanbrekend door zijn multiraciale samenstelling. Hierdoor werd het Quartet in heel wat clubs in de Verenigde Staten niet toegestaan te spelen en vroegen tv-zenders om de zwarte bassist Eugene Wright buiten beeld op te stellen, iets wat Brubeck altijd weigerde.

In 2003 wist de toen 83-jarige Brubeck CCHA te beroeren met jazz van de bovenste plank! Hij overleed op 5 december 2012, één dag vóór zijn 92ste verjaardag.

ACT&ART is een dynamische organisatie van ondernemers die geloven in de uitdagende wisselwerking tussen cultuur en economie.

Door zijn samenwerking met cultuurcentrum Hasselt en zijn netwerk mogelijkheden zet ACT&ART in op 'maatschappelijk verantwoord ondernemen', essentieel voor duurzaamheid en innovatie van onze bedrijven.

In 1988 richtten enkele bedrijven en cultuurcentrum Hasselt de Stichting Bijzondere Culturele Activiteiten CCH op. De 'stichting', nu dus ACT&ART, slaagde er gedurende al die jaren in meer dan 40.000 mensen te bereiken met vaak heel bijzondere voorstellingen. Of wat dacht je van dit rijtje: Nina Simone, Academy of St. Martin-in-the-Fields, Toots Thielemans, Jan Fabre/Ballet van Vlaanderen, Rosas, Dave Brubeck (zie hiernaast), Art Garfunkel, Randy Newman, Trixie Whitley, Dani Klein, Adrien M/Claire B, Jef Neve, Melanie De Biasio...

Jaarlijks organiseert ACT&ART samen met cultuurcentrum Hasselt drie culturele evenementen van een bijzondere artistieke kwaliteit. Dat zijn vaak voorstellingen die exclusief voor de provincie of zelfs voor Vlaanderen te zien zijn. De organisatie van die evenementen geeft de betrokken bedrijven bovendien de gelegenheid aansluitend te netwerken in een exclusieve maar ongedwongen sfeer.

© Ronny Vanthienen

Daarnaast is er **ACT&ART+** waar de leden uitgenodigd worden op exclusieve momenten in CCHA, zoals de opening van het seizoen en/of festivals en waar ze een meet-and-greet met de artiesten bij kunnen wonen.

Volgende bedrijven zijn lid van ACT&ART:

- a2o-architecten - a2o-architecten.be
- Actief Interim nv. - actief.be
- AMPTEC BVBA. - amptec.be
- Brouwerijen Alken-Maes nv. - alken-maes.be
- Centraal Laboratorium Hasselt - cma.be
- CLB Group - clbgroup.be
- De Paardenstallen - depaardenstallen.be
- drukkerij Baillien-Maris nv - baillien-maris.be
- Fluvius - fluvius.be
- ISS - iss.be
- KBC Bank & Verzekeringen - kbc.be
- KBC Private Banking - kbcprivatebanking.be
- Mediahuis nv. - mediahuis.be
- Optico - scherpesteen.be
- RTC Limburg vzw - rtclimburg.be
- Sibova nv. - sibova.be
- Theatercafé - theatercafe.be
- UHasselt - uhasselt.be

In 2019 verwelkomen we bovendien de volgende nieuwe leden:

- Connect nv. - connect.be
- Conrad Consulting nv. - conrad-consulting.be
- Jessa ziekenhuis - jessazh.be
- Nuhma cvba. - nuhma.be
- Solvimus recht én oplossing - solvimus.be

Interesse? Neem contact op met inge.houben@ccha.be.

ONTCIJFERD

Onze medewerkers tellen mee...

Computers en netwerken hebben geen geheimen voor onze IT-er

Kurt Stevens. Kurt is 40 jaar, 1m83, 77 kg = ongeveer 30 kg minder dan 20 jaar geleden. 26 jaar samen met Katrien waarvan 15 jaar getrouwd, 2 kinderen: Robbe en Ella van 13 en

11 jaar. Start de dag om 6u20 met een loopje van 7 km, zijnde 20/30 km wekelijks, zijnde 1.700 km tot nu. Favoriete app is *ToDoist* waarmee dagelijks meer dan 60 taken voltooid worden, goed voor meer dan 46.000 taken inmiddels. Luistert meer dan 36.000 seconden (10 uur) muziek per dag. Werkt 7+2 jaar en 5 maanden (ongeveer 3.400 dagen) in CCHA en legt wekelijks 700 km woon-werkverkeer af. Beheert dagelijks meer dan 175 apparaten (computers, laptops, servers...) goed voor 4 terrabytes = 4.194.304 megabytes = 4.194.304.000 kilobytes = 4.194.304.000.000 bytes aan gegevens, 280 netwerkaansluitingen en meer dan 2 km aan netwerkbekabeling. Beheert dagelijks 2 websites die jaarlijks meer dan 1.000.000 keer bekeken worden.

Heb je al eens een theaterzaal of vergaderlokaal gehuurd in CCHA?

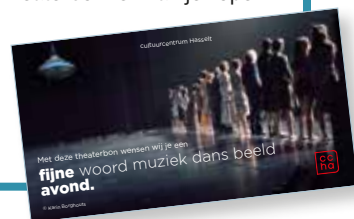
Dan heb je ongetwijfeld contact gehad met **Greet Claes.** Greet is 62 jaar, woont op amper 4 km van CCHA, is 41 jaar getrouwd, mama van 2 kinderen en omé van 4 kleinkinderen.

Om haar conditie op pijl te houden gaat zij 1 x per week volleyballen en loopt ze elk jaar de 10 km in Dwars door Hasselt. Zij is medewerkster vanaf het eerste uur en begon 46 jaar geleden in CCHA als gelegenheidsmedewerker en kwam na 4 jaar in vast dienstverband terecht bij de ticketverkoop. Sindsdien werkt zij 40 u per week. In 1996 werd zij verantwoordelijk voor de verhuringen. In die 23 jaar verhuurde zij maar liefst 27.600 keer de 4 vergaderzalen, 2 feestzalen en 2 theaterzalen. Tijdens de middagpauze maakt ze steevast een wandeling naar de stad, wat elke middag 4.000 stappen oplevert op haar stappenteller.

DANK U, MERCI, DANKE, GRAZIE, CHOKRANE, OBRIGADO, GRACIAS, TESEKKÜR EDERIM!

Op zoek naar een origineel cadeau? Met de **CCHA Theaterbon** schenken we iemand een fijne avond vol theater, muziek of dans! Theaterbonnen kan je kopen bij de kaartverkoop, via 011 22 99 33 en kaartverkoop@ccha.be of online op ccha.be/theaterbon

MAARTEN INGHELS

The invisible route

De kunst van het verdwijnen

*Op het overvolle marktplaatsplein liep iemand
door een megafoon te schreeuwen om
in vredesnaam te worden vergeten.*

*Ik ging een eindje met de eenmansbetoging op.
Het moment brak aan om betrappt, verboden
en bestreden te zijn. Ik wandelde verknijpt*

*rond met een keukenschaar in mijn mond.
Kon ik maar onzichtbaar zijn,
mij als een handvol zand begraven.*

*Niet meer in het plaatje passen
van de voorgrond met de luidruchtige uren.
Ik bekwaamde mij in de kunst van het verdwijnen.*

*Stiekem ging ik het hoekje om
en hing overal posters op om de aandacht
te vestigen op mijn ingestudeerde einde.*

*Sommigen zijn hun leven lang zoek,
verstoppend zich in de kronkel van een schelp
of liggen reeds onder een verweerde steen.*

*Maar nu ik eeuwig weg ben
betreur ik dat niemand zag
hoe mooi ik verdween.*

uit: *Nieuwe rituelen*, De Bezige Bij, 2015.

Maarten Inghels (°1988) was één van de kunstenaars die door curatoren Sarah Van Marcke en Thierry Vandenbussche uitgenodigd werden voor het project *Festival van de controle* (voorjaar 2019).

Maarten is schrijver/dichter die in zijn werk poëzie, beeldende kunsten en maatschappelijke visies met elkaar verbindt. Zijn gedichten verschenen als tatoeage (*Honger*), als enquête waarin hij de staat van de samenleving opvroeg (*Volksbevraging*) en werden geplant met eetbare zaadjes (*Wanneer wij zomer zaaien in elkaar*). In de zomer van 2016 maakte Inghels als Antwerps stadsdichter een voettocht langs de Schelde van bron tot monding om de stroom te controleren op onregelmatigheden en oneffenheden.

Zowel in Antwerpen als in Hasselt maakte Maarten een 'invisible route', een poëtisch onderzoek naar het cameranetwerk in de stad. Geen aanklacht tegen camera's, wel een pleidooi voor een poëtische en persoonlijke onzichtbaarheid.

De kaart maakt duidelijk dat het onmogelijk is om onzichtbaar door het Hasseltse stadscentrum te lopen. Zijn wandeling op 13 juni sloop dan ook voorzichtig omheen het centrum en... ondanks alles werden we toch vastgelegd op camera...

bijzonder kunstwerk te koop

Beeldend kunstenaar en dichter Maarten Inghels maakte voor het *Festival van de Controle* een bijzonder werk: een cameravrije route doorheen de stad. Het resultaat? Een werk dat maar op 8 exemplaren bestaat: *Maarten Inghels, The invisible route in Hasselt as walked on June 13, 2019, 2019, 70 x 100 cm, fine art inkjet with hand painted pattern framed, edition of 8.*

Het werk is nu te koop in CCHA. Geïnteresseerd? Neem dan contact op met inge.houben@ccha.be.

S / M / L / XL / XXL

size doesn't matter

CCHA kan rekenen op een schare trouwe bezoekers. Sommigen komen maar enkele keren per jaar, anderen genieten bijna maandelijks of zelfs wekelijks van onze voorstellingen. Wij polsten welke voorstellingen hun het meest bijgebleven zijn...

S Annemie Beulen Ik herinner me een optreden van Youp van 't Hek, de Hollandse cabaretier of 'stand-up comedian' zoals men dat nu zegt. Het stuk heette *Wigwam*. Hij was een hele 'meneer' in mijn jeugdijaren dus ik was heel benieuwd en ja, hij was geweldig. Ik heb in jaren niet meer zo gelachen en geweend. Ik werd volledig meegesleept in zijn komische verhaal. Hij nam geen blad voor de mond, schelden zonder schroom, maar het bleef 'mooi'. Ik kon het nadien niet navertellen, je moest er geweest zijn en dan nog... Achteraf bleek dat we (Youp en ik) in hetzelfde jaar geboren zijn. Had dat er iets mee te maken???

M Lieve Pollet Het Krokusfestival is jaren het hoogtepunt geweest van de kleinkind/oma uitjes in CCHA. Van zodra mijn kleinkinderen 2 en 4 jaar waren nam ik ze mee voor een week Krokusfestival. Twee voorstellingen zijn in mijn geheugen verankerd om twee volkomen verschillende redenen. Tijdens een dansvoorstelling met een volwassene en kinderen gilde mijn kleindochter door de kleine theaterzaal: "Dat is zoals met ome Jan." Vele grootouders lachten hardop. Je zag op het podium een volwassen man dansend met kinderen die hem speels raakten en hij liefdevol optilde. Ze was net geen twee jaar maar herkende zich feilloos in de dans van liefdevol aantrekken en afstoten. Een tweede voorstelling die in mijn oren blijft klinken, confronteerde kinderen met allerlei muziekvormen, al dan niet instrumentaal. Een operazangeres zong een aria met zeer hoge tonen. Mijn oudste kleindochter, toen net geen drie, begon heel hard te huilen en sloeg haar handjes tegen haar oortjes. Ik moest met haar de zaal verlaten. Snikkend gilde ze dat haar oren pijn deden. Na een onderzoek bij de oorarts bleek ze doof voor heel wat tonen en zeer gevoelig voor andere. Ze is ernstig hardhorend.

Maar tegelijkertijd kon men constateren dat ze blijkbaar al heel goed kon liplezen.

Tot vandaag trekt ze zich aardig uit de slag met dank aan begripvolle leerkrachten en klasgenootjes, en konden we samen nog van ettelijke Krokusfestivals genieten.

L An en Dirk Put *Tribute to Neil Young!* Zeker op tijd aangekomen.

Vol verwachting uitkijkend naar een spetterende show. We zijn nog maar net geïnstalleerd in onze comfortabele plaatsen of we zien Guy Swinnen al staan. Eventjes wuiven in de hoop dat hij ons herkent. Maar we zijn nog niet zo beroemd :-). Dus we dromen verder. Een enorm verrassend variërend gebracht optreden. Frisse nummers met supergoede en lange solo's van gitarist Bjorn Eriksson en Patrick Riguelle geven op hun buurt een samenspel van zang en gitaar. Een optreden dat veel te snel gedaan was. Het geluid was zoals gewoonlijk perfect gemixed en voorzien van genoeg lage tonen om het geheel nog perfecter te maken. We dromen en praten er nog steeds over. Tot gauw!

XL Jeroom Wirix De onemanshow van Toon Hermans, meer dan 20 jaar geleden. Een ganse nacht in de inkomhal van het CCHA wachten tot de kassa om 7u 's morgens opende. Als eerste in de rij 10 tickets kopen. Beste plaatsen

uitkiezen voor mijn favoriete cabaretier. Het vioolconcerto van Beethoven met de laureate van de Koningin Elisabethwedstrijd Stella Chen, afgelopen juni. Met voldoening terugblikken: honderden "avondjes uit" in CCHA: theater, klassieke muziek,

kleinkunst, humor, ballet, exploratiefilms, familievoorstellingen. Bijna steeds met mijn echtgenote, regelmatig met onze zes kinderen, soms met hun partners en onze kleinkinderen. Met voldoening uitkijken naar "weer 'n avondje uit". Verwonderd zijn om de creativiteit van een clown of de virtuositeit van een pianist. Genieten van betoverende muziek of van een getuigenis, genieten met een lach of een traan, genieten in stilte. Proeven van een boodschap met beelden, klanken, woorden. Genieten, dat doen we samen, door jullie en met jullie in 'ons' CCHA. Wat 'n gevarieerd en kwalitatief hoogstaand aanbod! Ook zij genieten, onze kinderen, partners en kleinkinderen. Vol verwachting kijken zij uit naar "weer 'n avondje uit".

Tickets, meer info & videos?
ccha.be

like en volg ons voor de laatste informatie, fotoverslagen en meer: #cultuurcentrumhasselt #CCHA @cultuurcentrumhasselt @CCHA